

което и почиташе като също опредѣлено, съвдъ време да ѝ бѣде господарь.

Единъ день, като седеше до люлякѣтъ на Генриха и пѣтеше, а то спеше тихичко и сладичко; и го накичила съ триандафилы (гюль), за да види отпрѣдѣ си като се съвди красни и увеселитѣлныиѣща; и го покрыва съ едно вѣло и тънко платно, за да го пази отъ мѹхы-тѣ а чзрвены-тѣ мѹ странички вѣхъ по росны отъ скоро събраны-тѣ цвѣта виждахъсе презъ тънко-то и прозрачно-то платно. Въ това време едно тѣлосвирачи, що се разхождахъ, запрѣхъсе предъ палатнытѣ брата, и искахъ да ги пѣстихътъ вътрѣ.

Слѹги-тѣ ползобаны отъ отсѣтствіето на господари-тѣ си, и честити за да сполучатъ единъ такъвази веселба, пѣстнахъ ги вътрѣ, и забчасъ начнахъ да играхътъ спорѣдъ свирнихътъ.